

V tomto čísle

22 hláv

Doba komunizmu a monster procesov, kedy boli popraveni alebo uväzneni mnohí odporcovia režimu, často bezdôvodne, je našej mladej generácii neznáma.

Vyhodnotenie sci-fi poviedok

Gymploviny Vám teraz prinášajú obrazovú reportáž z tejto udalosti.

Recenzia knihy:

Malý princ

Ja sa prebijem, lebo sa prebiť chcem. M.R. Štefánik

GYMPLOVINY

Redakcia školského časopisu Gymploviny
Gymnázium J. B. Magina Beňovského 358/100 922 03 Vrbové

Milí čitatelia!

V rukách sa vám práve ocitlo čerstvé, ešte voňavé číslo Gymplovín. Keďže sa blíži koniec roka, a toto je posledné číslo v tomto školskom roku, prispôbili sme aj témy článkov- nájdete tu recenzie o knihách, ktoré ste možno ako mladší čítali a možno sa k nim teraz vrátite, či o filmoch, ktoré sú aktuálne v kinách. Tiež nebudú chýbať zaujímavé články, ako napríklad v tomto čísle nájdete článok o kubizme, ktorý vám iste rozšíri obzory a aj špeciálnu obrazovú reportáž o odovzdávaní cien za najlepšiu sci-fi poviedku.

Týmto číslom sa zároveň lúčim ako šéfredaktorka a moja kolegyňa Lenka Peterková ako redaktorka. Keďže je toto môj posledný úvodník, chcela by som zhodnotiť moju prácu v Gymplovinách. Keďže som v nich od úplného začiatku, odkedy opäť vychádzajú a tretí rok som ich šéfredaktorkou, je pre mňa veľmi ťažké odísť z časopisu (bola by som rada, keby som nejakým zázrakom mohla zostať ☺). Videla som, ako Gymploviny za tie roky vyrástli, ako sa vyvíjali ďalej a ďalej na vyššiu úroveň, bola som aj pri tom, ako sa postupne rozširoval ich obsah. Pamätám si, ako som dávala dokopy svoje prvé samostatné číslo, a bola som na seba hrdá, že som to dokázala. Gymploviny mi za tie roky toho veľa dali- spoznala som ľudí, ktorých baví písanie (a niektorí z nich sa možno vyberú cestou novinára), vďaka Gymplovinám som dostala možnosť ísť na Letnú školu žurnalistiky, kde som tiež stretla veľa nových ľudí, ale práve tam, v Ružomberku som si uvedomila, že práve toto chcem v živote robiť. Byť novinárka. Nie nejaká bulvárna novinárka, ktorá za veľa peňazí vyhľadáva klebety, ale novinárka, ktorá pomáha šíriť informácie, nie dezinformácie. Pretože ma baví robiť rozhovory so zaujímavými ľuďmi, aj keď zatiaľ boli mojimi „obetami“ iba ľudia, s ktorými som sa osobne stretla, prípadne som ich spoznala na Letnej škole ☺.

Aj keď to nebolo vždy ľahké, Gymploviny mi pomohli prejavovať sa ako človeku, ktorý vie vyjadriť svoj názor, ale najmä stáť si za ním. Aj keď táto krásna etapa za chvíľu skončí, verím že je to len príprava na ďalšiu, ešte krajšiu. Preto sa mi sem hodí citát od

A.Einsteina: „Neplač, že zapadlo slnko, lebo slzy ti zabránia uvidieť hviezdy.“ Na záver už len dúfam, že Gymploviny budú aj naďalej vychádzať. Hoci s novou šéfredaktorkou Petrou Holzingerovou.

P.S Ale byť šéfredaktorkou sa mi náramne páčilo. ☺

Peťa Filanová

Pedagogický dozor: Mgr. Tatiana Vavříková

Korektúra: Mgr. Iveta Reháková

PaedDr. Jaroslava Ilenčíková

Grafická úprava: Petra Filanová

Šéfredaktor: Petra Filanová

Redakčná rada: Lenka Peterková

Daniela Peterková

Stanislava Michnová

Jana Ferechová

Zuzana Ondreičková

Katarína Cigániková

Petra Holzingerová

Nikola Vidličková

Jana Juráková

Pred časom som vyhlásila, že kubizmus neznášam. Bolo to po vzhladnutí diel Juana Grisa. Jedného z jeho predstaviteľov. Pred pár dnami som zmenila názor. Na výtvarnej som dostala za úlohu vybrať si jedno umelecké dielo a to zreprodukovať. Bol to práve Juan Gris a kubizmus, čo som si vybrala. V tej chvíli sa mi to zdalo jednoduché a nie tak nezmyselné.

Kubizmus

-bolo avantgardné umelecké hnutie 20. storočia. Princíp kubizmu spočíva v jeho priestorovej koncepcii diela. Umelci predmet nezobrazovali iba z jedného uhla, ale z mnohých uhlov súčasne. Zobrazovaný pred bol rozkladaný na najmenšie geometrické tvary (predovšetkým kocky- lat. cubus). Preto zobrazované predmety pôsobia dojemom zdeformovanosti. Kubizmus sa snažil počítať aj so štvrtou dimenziou a s nekonečnom. Kubizmus riešil nové problémy s perspektívou a vytváral nové priestorové vzťahy medzi predmetmi.

Najznámejšími predstaviteľmi kubizmu boli :

Juan Gris

-bol španielsky maliar a sochár. Väčšinu života prežil vo Francúzsku. V Madride študoval technické kreslenie na Escuela de Artes y Manufacturas. V Paríži sa spriatelil Matissem, Braquem a Légerom. Stal sa nasledovníkom svojho krajanu Pabla Picassa, ktorý bol tiež jeho priateľom. Spočiatku maľoval v štýle antického kubizmu, až po roku 1913 nastal jeho obrat k syntetickému kubizmu a stal sa jeho významným predstaviteľom. Často používal techniku papier collé. Zomrel pomerne mladý vo veku 40 rokov.

Ďalším z predstaviteľov a najznámejším umelcom 20. storočia je

Pablo Picasso

- tiež španielsky maliar, sochár. Za svojho života vyprodukoval široké a rôznorodé dielo. Najznámejšie sú obrazy z modrého obdobia. Je známy spoluzakladateľ kubizmu, ale aj iný smerov, ktoré pomáhal zakladať a rozvíjať. Okrem maľby sa venoval aj sochárstvu, keramike, koláži a dokonca písal aj poéziu. Niekoľko jeho diel sa zaraďuje medzi najdrahšie diela na svete. Neznášal samotu, priatelil sa s mnohými významnými umelcami a inými osobnosťami. S rovnakou zručnosťou pracoval s olejom, akvarelom, pastelom,

uhlíkom a atramentom. Jeho prirodzený talent bol znásobený divou pracovnou etikou, ktorá mu vytrvala do posledných chvíľ jeho života.

Kubizmus je smer, ktorý neulahodí každému. K jeho obľube vedie dlhá cesta odmietania nepochopenia. Napokon je to celkom jasný umelecký revolučný smer 20. storočia. Zložitý pre rozloženie predmetov, jednoduchý kvôli čistým líniam a jasným farbám.

Ale nakoniec kto nevyskúšal.....) (LP)

A ešte pár obrazov na ukážku: prvé dva sú od Pabla Picassa, posledný od Juana Grisa.

22 hláv

Doba komunizmu a monster procesov, kedy boli popravení alebo uväznení mnohí odporcovia režimu, často bezdôvodne, je našej mladej generácii neznáma. Učíme sa o nej na dejepise, či počujeme z rozprávania starých rodičov. Nič nám to však nehovorí. A práve z tejto časti našej histórie by sme si mali brať ponaučenie. Aké? To je už na každom z nás.

A práve komunistický režim a monster procesy sú témy nového slovenského dokumentárneho filmu z dielne mladých tvorcov Matúša Demku a Jakuba Kršku s názvom 22 hláv. Tematicky sa vracajú do začiatku 50. rokov. Opisujú tragické príbehy dvoch policajtov- príslušníkov Štátnej bezpečnosti Bernarda Jaška a Pavla Kalinaja. Získali tajné spisy ŠtB proti katolíckej cirkvi a odovzdali ich trnavskému pomocnému biskupovi Michalovi Buzalkovi. Komunizmus nepodporoval inú ideológiu ako svoju a preto bola aj katolícka cirkev prenasledovaná a prísne kontrolovaná. Za svoju činnosť boli obaja uväznení a niekoľko mesiacov nato vo vykonštruovanom a zveličenom súdnom procese v Justičnom paláci (ktorý mal zostať utajený) odsúdení na trest smrti obesením. Ďalších 20 ľudí, ktorých odsúdili spolu s nimi, dostalo dokopy 144 rokov väzenia.

Dokument je plný emócií, strachu a hrôzy. Výpovede detí mužov, ktorý sa stali obeťami režimu, sa striedajú s výpoveďami ľudí im blízkym alebo rodákov z dediny. A všetko je to doplnené o odborné komentáre historikov. Nič nezasiahne viac ako pravda o tom čo sa v skutočnosti dialo nielen v našom štáte.

Lenka Peterková

Najťažšie bolo vcítiť sa do osudov ľudí, o ktorých točíme film...

Na trnavskej premiére sa nám podarilo stretnúť sa s tvorcami tohto dokumentu, preto sme im za Gymploviny položili pár otázok. Odpovedal na ne Matúš Demko, režisér filmu a zároveň doktorand na FF KU v Ružomberku.

PF: Tvoj film 22 hláv má za sebou úspešné premiéry v Bratislave a Trnave. Ako si vôbec prišiel k nápadu nakrútiť dokumentárny film o politických väzňoch z obdobia komunizmu?

MD: Vo februári 2011 som zorganizoval pietnu spomienku na 60. výročie popravy Bernarda Jaška. Dozvedeli sa o tom iní ľudia a téma v nich začala rezonovať. Vznikol tam nápad natočiť dokumentárny film, ktorého som sa chopil, za čo som veľmi vďačný, že prišla táto šanca.

PF: Čím ťa zaujal práve príbeh Bernarda Jaška a Pavla Kalinaja?

MD: Je to silný príbeh dvoch mladých a statočných ľudí. Predovšetkým slovo "statočnosť" sa akosi vytráca z dnešného slovníka slovenského jazyka. Oslovili ma predovšetkým tým, že už ako mladí, skutočne "obyčajní" ľudia boli schopní neobyčajných vecí - vedeli, kde je ich miesto, vedeli, čo je správne a nesprávne, čo je morálne a čo nemorálne. Za to nakoniec obetovali svoje životy.

PF: Na premiére v Trnave si v úvode spomenul, že by si sa chcel podobat' na Bernarda Jaška. V čom? Máš pocit, že k tomu speješ?

MD: Človek by sa azda aj rád podobal Bernardovi Jaškovi, rodákovi z Černovej, odkiaľ sám pochádzam, práve v tej statočnosti. Konať v súlade so svedomím, byť odvážny, vedieť sa zasadiť za správnu vec. Poznajúc ale vlastné omyly a chyby dúfam, že sa aspoň trochu polepším. Bernardovi nesiaham ani po päty.

PF: Je pochopiteľné, že si pri výrobe tohto filmu strávil veľa času. Čo bolo na tom najťažšie?

MD: Najťažšie bolo vcítiť sa do osudov ľudí, o ktorých točíme film, a posnažiť sa ho čo najcitlivejšie pretaviť na filmové plátno.

PF: Dcéra jedného z hlavných hrdinov filmu spomenula, že jej dcéra preložila film do nemčiny a je o neho v Nemecku záujem. Ak by si mal porovnať, je o neho väčší záujem tu na Slovensku alebo tam v Nemecku?

MD: Zatiaľ je o film veľký záujem tu doma na Slovensku a veríme, že bude aj v Nemecku, ak sa tam na jeseň tohto roku dostaneme. Nemecko sa údajne po vysporadúvaní sa s nacizmom začína vysporadúvať s komunizmom, preto je predpoklad, že o podobné témy aj zo Slovenska budú mať záujem.

PF: Bolo ťažké vypátrať potomkov odsúdených mužov?

MD: Bernard Jaško nemal deti, Pavol Kalinaj mal dcéru. Tú sa nám podarilo nájsť vďaka jeho menovcovi. Ona na náš list do Nemecka odpovedala a tým sa začala celá naša spolupráca. Mali sme v tom obrovské šťastie a ďakujeme pani Beatrix Smerekovskej, že nás neodbila.

PF: Kde najbližšie plánujete premietat' 22 hláv?

MD: Film bude:

22.4. Bijacovce (rodisko P. Kalinaja)

1.5. alebo 8.5.: TA3

25.5. Prievidza

1.6. Bratislava - Noc kostolov

9.6. Festival Lumen, Trnava

PF: Myslíš, že by sa film mohol stať pomôckou pri výchove mladých ľudí, aby si sa dozvedali o hrôzach komunizmu? Pretože toto na školách nikto neučí.

MD: Bolo by to priam neveriteľné, keby sa filmu 22 hláv dostalo pocty stať sa učebnou pomôckou napr. na stredných školách. Práve maturantov či študentov v podobnom veku by mohol osloviť najmä preto, že rozpráva príbeh mladých ľudí. Bolo by to niečo ako "mladí mladým". Film je ale iba prostriedok, to hlavné je ľudskosť a "nenápadná hrdinskosť" Bernarda Jaška a Pavla Kalinaja a ďalších 20 odsúdených.

Tvorcovia filmu tesne pred začiatkom premietania v kine Hviezda v Trnave

Za Gyploviny sa rozprávala Peťa Filanová

Recenzia filmu:

Jana Eyrová

Tento film je spracovaný podľa románu „Jana Eyrová“, ktorý napísala spisovateľka Charlotte Brontëová, žijúca v období anglického realizmu (19. st.). Román je autobiografiou samotnej autorky, ktorá využila svoje poznatky z čias, keď bola so sestrami v internátnej škole a neskôr, keď sa stala učiteľkou.

Táto verzia Jany Eyrovej dokáže komunikovať so súčasným divákom. Film je elegantný a kultivovaný. Pred vašimi očami sa formuje vnútorne bohatá hrdinka.

Kto je Jana Eyrová? Jana (Mia Wasikowska) je sirota v opatere svojej tety, ktorá ju nemala príliš v láske. Je to bystré, mladé dievča, ktoré nepoznalo lásku okolia. Musí sa pretĺkať životom ako školáčka v škole pre dievčatá, kde bola neustále bitá a ponižovaná, ale dokázala sa spriatelíť s jedným dievčatom. Neskôr ako žena, ktorá vyrástla na príkoriach, ale zachovala si dôstojnosť, vnímavosť, citlivosť a pevný charakter.

Na začiatku filmu je dej popretkávaný spomienkami na jej detstvo. Dej sa začína Janiným útekom z panstva Thornfield. Toto panstvo patrí pánovi Rochesterovi (Michael Fassbender), ktorý je na prvý pohľad húževnatý a drsný človek. Prejaví sa však aj ako utrápený muž, ktorý cíti, že Jana by mohla byť jeho vykúpením. Vnútorne zranená a vyčerpaná Jana sa túla po holých pláňach, ktoré bičuje vietor a v diaľke sa rodí búrka. Príde do domu, kde ju prichýlia 2 pracujúce ženy a muž, ich brat. Tento muž nájde Jane prácu. Neskôr sa v tomto filme dozvedáme, že Jana pracuje ako učiteľka.

Režisérom tohto filmu je Cary Fukunaga, ktorý už 2x výrazne upútal na festivale Sundance. Po skutočne autorských projektoch dostal do ruky veľkú klasickú tému a tím výborných hercov. Spolu so scenáristkou Moirou Buffini sa podpísali pod výraznú adaptáciu. Ak si spomeniete na nešťastné časy v škole pre dievčatá, zistíte, že Jana Eyrová je iná. Je omnoho temnejšia, psychologickjšia a gotickejšia.

Zo začiatku som vo filme mala trošku chaos, ale keďže som vedela o čom tento film je, mnohé situácie mi boli jasné a dokázala som ich pochopiť.

Mia Wasikowska s Michaelom Fassbenderom v hlavných úlohách, spolu s Judi Dench a Jamie Bellom sú skvelí herci, ktorý dokázali výborne zahrať charaktery všetkých postáv s ich literárnym jazykom.

Danka Peterková

Vyhodnotenie scifi poviedok

Vyhodnotenie súťaže sa uskutočnilo 19.mája 2012 v aule nášho gymnázia. Gyploviny vám teraz prinášajú obrazovú reportáž z tejto udalosti.

Žiak 4.ročníka Tomáš Čmehíl zahral na úvod na klavíri.

Zástupkyňa riaditeľa privítala všetkých zúčastnených.

Riaditeľ školy F. Glos a jeho úvodný príhovor.

V tomto roku sa uskutočnilo vyhodnotenie už 13. ročníka o najlepšiu scifi poviedku.

Tanečnice zaujali svojím tancom celé publikum.

Žiačka 4.ročníka Darina Blahová pod vedením svojej učiteľky spevu Petry Breče zaspievala.

Slávnostný krst tohtoročného zborníka.

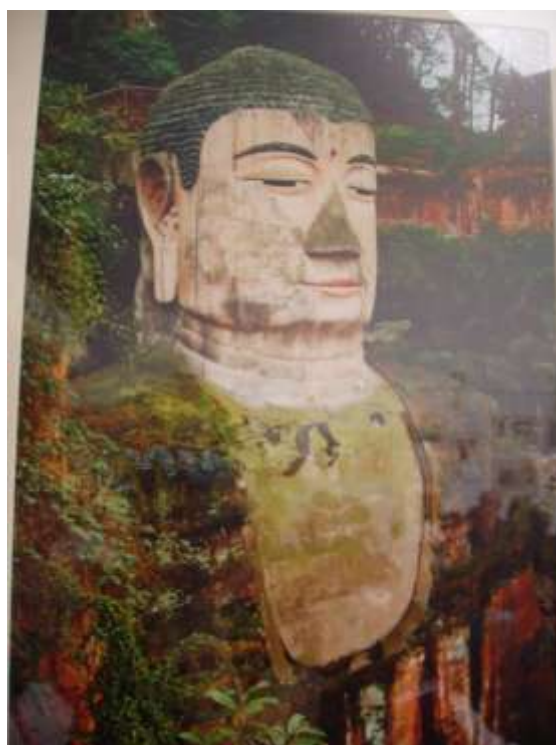
Peter Remiš nám predviedol vtipnú hru na gitare.

Počas vyhodnotenia scífi bola zároveň otvorená výstava Ľuboša Kostúra o jeho po0tulkách z Číny.

Pár fotiek z mnohých z výstavy.

Recenzia knihy: Chatrč

Rukami nám všetkým iste prejde veľmi veľa kníh, ale len veľmi málo z nich dokáže niečo zanechať vo vnútri človeka. Tento dojem som mala po prečítaní knihy *Chatrč*, ktorá sa mi dostala do rúk pred viac ako rokom. Autorom tejto knihy je Paul Young, ktorý výborne poukázal na narušené a choré ľudské vzťahy v dnešnej „rýchlej“ dobe.

Do deja čitateľa na začiatku príbehu vovádza Willie, najlepší priateľ hlavného hrdinu, ktorý približuje jeho vnútorný svet a pohľad na život. Hlavný hrdina – Mackenzie totiž prežíva „Veľký smútok“, ktorý poznamenal celý jeho život. Hoci bol týraným dieťaťom, v dospelosti žil šťastným životom, s manželkou Nan mali päť detí...

Na začiatku knihy som sa do deja vžila veľmi rýchlo, pretože dej bol rýchly. Mack sa s tromi deťmi vybral na výlet. Netušil ale, že tento výlet navždy poznačí jeho život „Veľkým smútkom“. Jeho päťročnú dcérku totiž zavraždil sériový vrah.

Jadro tohto príbehu sa už ale číta o niečo ťažšie. Je plná úvah o živote, slobode človeka a ľudských vzťahoch. Vystupuje tu Boh – v troch osobách – ktorý pozval Macka do chatrče, v ktorej bola zavraždená jeho malá dcérka. Po dlhom váhaní a pochybovaní pozvanie prijal a na jeho veľké prekvapenie, v chatrči našiel niečo, čo znova zmenilo jeho život od základov. Naozaj sa tam stretol s Bohom, ktorého predtým obviňoval zo svojho nešťastia. Až tu ale všetko pochopil, že Boh nechce jeho nešťastie, že zlo nie je božia vôľa a naučil sa žiť slobodne...slobodne od víru tohto uponáhľaného sveta.

Aj keď niektoré „úvahové“ pasáže vás môžu odradiť, odporúčam prečítať si ju do konca. Myslím si, že stojí za to.

Zuzka Ondreičková

Recenzia filmu: Vo štvorici po opici

Film *Vo štvorici po opici* je populárna komédia, ktorá využíva prevažne prvky modernej doby. Partia kamarátov sa šla zabaviť do Las Vegas, pretože ich kamarát Dug sa lúčil zo slobodou. Avšak „nevinný“ výlet sa trochu vymkol z pod kontroly, pretože na druhý deň bol Dug nezvestný. Po celom meste ho začali hľadať, no nikto si nepamätal, čo sa predchádzajúcu noc stalo. Navštívili teda miesta, na ktoré si spomenuli, že ich navštívili predchádzajúcu noc. Pýtala som sa ľudí, čo si o tomto filme myslia, konkrétne, či by sa niečo podobné mohlo odohrať aj v reálnom živote.

„Zo začiatku to bolo nezaujímavé, ničím ma to neupútalo. Niektoré veci boli až veľmi prehnaté, napríklad, ako ukradli tigra Mikeovi Theisnovi.“

– „Hneď upútal moju pozornosť. Mohol by som si to pozrieť aj niekoľkokrát, stále by ma to bavilo.“

Názory ľudí boli teda veľmi odlišné. Ja osobne by som vytkla množstvo použitých vulgarizmov. Samozrejme, v niektorých momentoch sa hodili, ale inde boli nadmieru nevhodné. Celkovo by som to však zhodnotila pozitívne. Pôsobí dosť humorne a je vhodný na spríjemnenie voľného večera.

Ad'a Čavojská

Recenzia knihy: Malý princ

Príbeh je čiastočne inšpirovaný autorovými zážitkami. Rozprávku malého chlapca rozpráva pilot, ktorý havaroval s lietadlom na Sahare. Uprostred púšte stretol chlapčeka, ktorému vravel "Malý princ". Chlapec mu rozprával o svojich zážitkoch. Priletel z neznámej planétky B612, ktorá je menšia ako dom a na ktorej žil sám so svojou kvetinou. A kvôli tejto kvetinke, ktorú miloval, opustil svoj domov. Pochyboval o jej láske a chcel zistiť či ju nenájde inde. Odišiel a putoval vesmírom po iných planétkach. Obyvatelia na týchto planétkach boli ľudia so zlými charaktermi. Malý princ bol sklamaný a smútil za svojou kvetinkou. Siedma planéta bola Zem. Tu sa stretol s líškou, ktorá ho naučila niečo nové. Pozerať na svet srdcom. Zasvätila ho do tajomstva lásky. Povedala mu o svojich životných skúsenostiach a k zamysleniu nad tým čo je preňho a pre jeho kvetinu dôležité. Malý princ vďaka nej získal nový pohľad na život. Pochopil že ľudia sa počas svojho života veľmi ponáhľajú a zabúdajú sa mať radi.

Malý princ sám pomohol najsť stroskotancovi studňu. Taktiež sa mu to vrátilo, keď pilot opravil lietadlo a Malý princ sa mohol vrátiť a ku svojej milovanej kvetine. Kniha je písaná z pohľadu dieťaťa, jeho prostredníctvom sa na svet pozerá ako na niečo, čo končí vždy dobre a realitou, v ktorej sú ľudia plní nenávisti, závisti a tiež chamtivosti.

Táto kniha obsahuje veľa krásnych myšlienok. Prvýkrát som ju mala v rukách, keď som mala 14 rokov a čítala som ju neskôr viackrát. Antoine de Saint Exupéry vytvoril knihu, ktorá sa dá chápať dvomi spôsobmi. Kniha pre deti s vymysleným a rozprávkovým dejom alebo kniha pre dospelých s veľkými myšlienkami. Malý Princ nám ukazuje, že vek nie je hlavným rozdielom, ktorým sa líšia dospelí od detí. A nie je to kniha pre deti, je to kniha pre mladých ľudí a dospelých - aby pochopili o čo v nej ide. Malý princ je návod na život, stačí ju

otvoriť a riešenie je medzi riadkami. Jeho návrat na rodnú planétu sa tak stáva alegóriou na návrat do detského sveta v našich spomienkach. Aj napriek tomu, že dospejeme, tým, že nám ostanú spomienky, fantázia a viera, to detské, ktoré je v každom z nás, môže existovať a uľahčovať nám život aj naďalej.

Je to veľmi inšpirujúca kniha. Určite v ľuďoch, ktorí si ju prečítajú zanechá veľký dojem.

Janka Ferechová

Vtipy

Stretnú sa spolužiaci zo strednej školy po desiatich rokoch.

Pýtajú sa:

-Kam pôjdeme?

-Poďme do Filipa.

Jeden z nich sa pýta: -Prečo práve tam?

-Majú tam dobrú obsluhu.

Stretnú sa po 20-tich rokoch.

-Kam pôjdeme?

-Poďme do Filipa.

Jeden z nich sa pýta: -Prečo práve tam?

-Majú tam dobré pivo.

Stretnú sa po 30-tich rokoch.

-Kam pôjdeme?

-Poďme do Filipa.

Jeden z nich sa pýta: -Prečo práve tam?

-Majú tam bezbariérový prístup.

Stretnú sa po 40-tich rokoch.

-Kam pôjdeme?

-Poďme do Filipa.

Jeden z nich sa pýta: -Prečo práve tam?

-Tam sme ešte neboli.

Sedí zajko na pníku a niečo píše. Ide okolo liška a pýta sa ho: - Zajac, čo to píšeš?

- Diplomovú prácu na tému "Ako zajace lišky kynozia".

- Ale zajac, veď to je úplne naopak!

- Nie je, ak neveríš, poď sa pozrieť!

A zavedie ju do svojej nory. Von sa však už vráti bez nej. Na druhý deň ide okolo vlk.

-Zajac, čo to píšeš?

- Diplomovú prácu na tému "Ako zajace vlkov kynozia".

- Ale zajac, veď to je úplne naopak!

- Nie je, ak neveríš, poď sa pozrieť!

A zavedie ho do svojej nory. Von sa však už vráti bez neho. Na tretí deň ide okolo medveď.

- Zajac, čo to píšeš?

- Diplomovú prácu na tému "Ako zajace medvede kynozia".

- Ale zajac, veď to je úplne naopak!

- Nie je, ak neveríš, poď sa pozrieť!

A zavedie ho do svojej nory. Tam napravo kopa roztrhaných lišok, naľavo kopa roztrhaných vlkov, vzadu zopár roztrhaných medveďov, uprostred veľký lev a zajac prehovorí:

- Vidiš, vidiš medveď, nezáleží na tom, akú diplomovú prácu píšeš, ale akého máš konzultanta!

Sliepka znesie sedemkilové vajce. Dozvedia sa o tom médiá a idú za kohútom.

- Aké máte plány do budúcnosti?

- Rozbiť pštrosovi držku!

Medveď zvolá v lese poradu, na ktorej vraví: - Dnes som zvolal poradu.

- Zvolal poradu, zvolal poradu, opakuje žaba.

- Lebo zajtra ideme na výlet, pokračuje medveď.

- Ideme na výlet, ideme na výlet, kváka žaba.

Medveď nahnevane povie:

- A to zelené zvieratko s veľkou hubou s nami nikam nejde!

Žaba len povie:

- Keď krokodíl sa tak tešil...

Študent príde na skúšku, potiahne lístok s otázkou, prečíta, nahodí

zhrozený výraz a pýta sa:

- Pán profesor, môžem si vytrhnúť inú otázku?

- No tak dobre - profesor mal očividne dobrú náladu.

Ale toto sa opakovalo niekoľkokrát, až nakoniec profesora prešla trpezlivosť a hovorí:

- Dajte index!

A zapísal mu za tri. Keď študent celý šťastný odišiel, asistent sa pýta:

- Prečo ste mu to dali? Veď nič nevedel.

- Niečo vedieť musel, keď tak usilovne hľadal!

Závěrečné slovo šéfredaktora..

Maturitou všetko preda iba začína....

Knižočku s takýmto nápisom sme dostali ako malí prváčikovia. Prváčikovia, ktorí zhodou okolností práve úspešne zvládli nástrahy menom imatrikulácie. No odvtedy sme sa zmenili. Niektorí výzorovo, niektorí najmä povahovo. Kedysi mi vraveli, že stredná škola trvá krátko. Neverila som, že 4 roky môžu preletieť tak rýchlo, no dnes viem, že mali pravdu. Ešte prednedávnom som vstupovala s nejakými ideálmi do tej malej budovy menom Gymnázium Jána Baltazára Magina, a dnes z nej odchádzam. S maturitným vysvedčením a možno aj s ideálmi. Ideálmi, že tieto roky boli najkrajšie počas môjho doterajšieho štúdia, že som spoznala najlepších priateľov, akých som si mohla priať a dúfam, že zostanú po mojom boku aj naďalej. S ideálom, že hoci sme neboli najlepší kolektív (pretože to sa ani nedá, mať dokonalý a perfektný kolektív z ľudí, z ktorých každý je iný, každý má iné povahové črty, iné nálady, iné sny či predstavy...), no nakoniec sme to zvládli. Prežili sme stužkovú, zvládli sme aj ťažšie konflikty z predchádzajúcich rokov, a zvládli sme aj maturity. Ukázali sme, že sa dokážeme zoskupiť a držať spolu, aj keď všetci spolu perfektne nevychádzame, a to nás zaviedlo až sem. Na križovatku ciest. Každý má slobodnú voľbu, môže si vybrať smer, ktorý chce, je len na ňom, či pôjde po jednej ceste, alebo po viacerých. Všetci opustíme spoločný smer, ktorý sme doteraz sledovali, a vyberieme sa každý iným smerom. Niektorí sa možno už nestretnú, iní sa budú vídať pravidelne....osud je nevyspytateľný.

Asi najviac sme ako celá trieda prežívali 4.ročník. Spoločné organizovanie stužkovej prípravy na maturity...ale nakoniec sme všetko s prehľadom zvládli. Väčšina z nás si podala prihlášku na svoju vysnívanú školu, na odbor, ktorý chce študovať. Myslím, že najviac frekventovaný odbor v našej triede je psychológia, no inak sa naše predstavy nejako extrémne nezhodujú. Po rokoch sa stretieme a budeme sa zabávať na rozmanitosti našich povolání....jeden bude policajt, druhý právnik, tretí doktor...

Mne stredná škola dala veľa. Viacerí ma odhovárali, aby som nešla na práve na vrbovské gymnázium, no ja to neľutujem. Pretože mi dalo skvelých priateľoch, veľa zážitkov, na ktoré budem ešte dlho spomínať, ale najmä ma usmernilo na cestu, ktorou sa chcem v budúcnosti uberať. Aj keď boli aj chvíle, keď ma odhovárali, aby som nešla študovať žurnalistiku, dnes už viem, že toto povolanie je pre mňa ako stvorené. Netvrdím, že to bude jednoduché, a keby to také bolo, asi by to nebolo správne. ☺

Preto verím, že sa každému z nás vyplnia jeho sny. A potom budeme môcť na stretnutí po rokoch povedať, že to, za čím sme išli, nám naozaj vyšlo.

A ešte niečo ku Gymplovinám. Ak by mi niekto pred pár rokmi tvrdil, že budem šéfredaktorka školského časopisu, asi by som sa dobre zasmiala. Od malička som vôbec neinklinovala k písaniu a novínárčine, ale keď mi Gymploviny „zostali na pleciach“, zistila som, že ma to baví. Je pravda, že sem-tam som si pri ich výrobe trhala vlasy (keďže moje grafické zručnosti sú na bode nula ☺), no zistila som, že ak chcem, zvládam všetko. Neľutujem hodiny, ktoré som strávila za počítačom, pretože keď vyšlo nové číslo, z každého som sa tešila ako malé dieťa...preto verím, že baby preberú Gymplovinu a budú vo vydávaní pokračovať ďalej. Inak by ma to naozaj mrzelo.